

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar. 128/2013/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **Budapestén, 2013. május hó 23. napján** tartott tanácsülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A rablás büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság 2013. január hó 20. napján kelt 3.Bf.124/2012/9. számú ítéletével szemben az ügyész által előterjesztett másodfellebbezést **elutasítja.**

Megállapítja, hogy a Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.124/2012/9. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Salgótarjáni Városi Bíróság bíróság elé állítás keretében tartott tárgyaláson 2012. április hó 4. napján kihirdetett 4.B.163/2012/2. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki lopás vétségében (Btk. 316.§ (1) bek., (2) bek. I. fordulat) és ezért 180 óra fizikai munkakörben letöltendő - közérdekű munka büntetésre ítélte. A büntetésbe beszámította az őrizetben töltött időt és tájékoztatta a vádlottat a közérdekű munka szabadságvesztésre átváltoztatásának lehetőségéről. A magánfél polgári jogi igényét elbírálvá kötelezte a vádlottat kártérítés, valamint eljárási illeték megfizetésére, továbbá a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítéletet a vádlott és védő tudomásul vették, ellene az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a bűncselekmény téves minősítése és a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében.

Az ügyészi fellebbezés elbírálása kapcsán a Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság az ügyben bizonyítást vett fel és a 2013. január hó 30. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 3.Bf.124/2012/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta: a vádlottat az ellene lopás vétsége (Btk. 316.§ (1) bek. (2) bek. I. fordulat) miatt emelt vád alól felmentette és vele szemben lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatt húsz napi elzárást szabott ki, amelybe beszámította az őrizetben töltött időt. Kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban

felmerült bűnügyi költség viselésére. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be másodfellebbezést a vádlott terhére, felmentése miatt, bűnösségének rablás büntetében (Btk. 321.§ (2) bekezdés) történő megállapítása és vele szemben börtönbüntetés, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 282/2013/1. számú átiratában az ügyészi másodfellebbezést fenntartotta. Rámutatott, hogy a másodfokú bíróság az általa az iratok tartalma alapján kiegészített, illetve pontosított elsőfokú tényállás alapján téves jogi következtetésre jutott, amikor a vádlott által kifejtett erőszak mértékét nem találta elegendőnek a rablás megállapításához. Ekörben ellentmondásos indokolással fejtette ki, hogy a rablást megalapozó erőszaknak el kell érnie egy olya fokot, amely alkalmas rá, hogy a tolvajt tettenérő személyt megakadályozza az eltulajdonított dolog visszavételében. Álláspontja szerint amikor a vádlott a még nála lévő három üveg parfümmel az üzlet ajtajában a sértettet dulakodott kifejezetten azért karmolta meg a biztonsági őr csuklóját, hogy a megmaradt parfümökkel elmenekülhessen a helyszínről. Az általa kifejtett erőszak mértéke mind a lopott dolog megtartására, mind a menekülésének biztosításához elegendő volt. Ekként a másodfokú bíróság felmentő rendelkezése és a cselekmény minősítése téves. Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság nyilvános ülésen eljárva változtassa meg a másodfokú ítéletet, a vádlottat mondja ki bűnösnek rablás büntetében (Btk. 321.§ (1) és (2) bek.) és ezért ítélje őt börtönbüntetésre és közügyektől eltiltásra, egyebekben pedig hagyja helyben a másodfokú határozatot.

A rendelkezésére álló iratokból kitűnően a másodfokon eljáró bíróság tárgyaláson megtekintette a bűncselekmény helyszínén készült kamerafelvételeket, azonban az elsőfokú bíróság által megállapított - fellebbezéssel egyébként nem támadott - történeti tényállást kiegészítés vagy változtatás nélkül megalapozottnak fogadta el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítás során, a bizonyítékok hiánytalan feltárásával és értékelésével a vádat kimerítve helyes történeti tényállást állapított meg, amelyet a fellebbezési eljárás során is irányadónak tekintett. A tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, akinek cselekményét - a vádtól eltérés lehetőségét megállapítva - törvényesen is minősített.

A bíróság kifejtette, hogy nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az irányadó tényállás alapján a bolti lopáson tettenért tolvajnál megállapította, hogy kettős céllal: részben a lopott dolog megtartása, részben menekülése érdekében fejtett ki erőszakot a biztonsági őrrel szemben, amely azonban nem érte el azt az akarat megtörésére alkalmas mértéket, amely a rablás bármely elkövetési magatartásának megállapításához szükséges. Az általa kifejtett erőszak még az akarat hajlítására sem volt elegendő, mivel a biztonsági őr továbbra is saját akaratának megfelelő magatartást fejtett ki. Ezért a vádlott terhére rótt vagyon elleni bűncselekményt

helyesen minősítette a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bek. I. tétele szerinti lopás vétségének.

A másodfokú eljárás idejére a büntetőtörvény 2012. április hó 15. napjával hatályba lépett változása folytán (a Btk. 138/A § a/ pontja szerint) az ötvenezer forintot el nem érő értékre elkövetett lopás már nem bűncselekmény. Ezért a vádlottat a lopás vétsége (Btk. 316.§ (1) bek. (2) bek. I. tétele) miatt ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában - a Be. 6. § (3) bek. a/ pontjára figyelemmel, a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján - felmentette. Egyben vele szemben a lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatt húsz napi elzárást szabott ki. Rendelkezett az őrizetben töltött idő elzárásba történő beszámításáról és kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság megállapította, hogy a másodfokú bíróság tévesen biztosított ítélete ellen fellebbezési lehetőséget, ezért nem osztotta az ügyész érdemi felülbírálatra vonatkozó álláspontját sem.

Az ügyben a fellebbezési jog megnyílása a Be. 386. § (1) bekezdés c/ pontjához kapcsolódóan vizsgálható. E szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen akkor van helye fellebbezésnek, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette.

A másodfokú bíróság ügydöntő határozata ellen azonban másodfellebbezés benyújtására csak akkor nyílik mód, ha az első- és másodfokú bíróság ítéletei között a bűnösség kérdésében **ellentét** van.

A felülbírált ügyben azonban ez nem állapítható meg.

Az elsőfokú ítélet tényállása (kimerítve az ügyész által szóban előterjesztett vád tényállását) tartalmazza mindazt az elkövetői magatartást, amely a vádlott terhére rótt bűncselekményt megalapozza és amelyben a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította.

A másodfokú bíróság - változatlan tényállás mellett, egyetértve az elsőfokú bíróság bűnösségre levont következtetésével és jogi indokolásával - a Btk. 2. §-ára figyelemmel, kizárólag anyagi jogi jogszabályváltozásra tekintettel hozott a büntetőjogi felelősség kérdésében eltérő határozatot.

A helyes értelmezés szerint a bűnösségi kör szűkülése miatt a másodfokú határozat ellen a jogalkotó akkor biztosít perorvoslatot, ha az első- és másodfokú ítélet között a bűnösség kérdésében lényeges eltérés áll fenn. Az vezet a másodfellebbezés lehetőségének a megnyílásához, ha az első- és másodfokú bíróság tartalmilag eltérő döntést hozott. A másodfokú bíróság által a bűncselekmény elbírálásakor hatályos törvény kötelező alkalmazása csupán a jogi minősítés körébe tartozó eltérő jogi értékelés, amely a harmadfokú eljárás lefolytatását nem alapozza meg. (Legfelsőbb Bíróság Bhar.I.707/207/14. számú határozata)

A kifejtettek miatt tartalmában törvényes a másodfokú bíróság döntése, ellenben tévedett a törvényszék, amikor határozatával szemben fellebbezési lehetőséget biztosított. Az ügyész másodfellebbezése emiatt nem joghatályos és érdemben nem bírálható felül. Az előbbiekben részletezett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a Be. 390. § (2) bekezdése alapján a másodfellebbezést elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 392.§ (1) bekezdés a/ pontja szerinti tanácsülésen meghozott végzése elleni fellebbezési jogot a Be. 341.§ (1) bekezdése zárja ki, a Be.

385. §-ára figyelemmel.

Budapest, 2013. évi május hó 23. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.

előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző